

NA JEVIŠTI JULIE BÉNA!

Francouzská umělkyně Julie Béna je výraznou osobností *na poli současného* **PERFORMATIVNÍHO UMĚNÍ** a řadu let se také pohybuje na české výtvarné scéně.

Její aktuální výstava v pražské Polansky gallery se vztahuje k prožitkům během karantény, kdy se rozhodla vytvořit inscenaci pro svoji dceru.

TEXT LUCIE DRDOVÁ / FOTO ARCHIV UMĚLKYNĚ A INSTITUCÍ

ŽIVOT JAKO ROLE I PRAXE

Umělecká praxe Julie Béna (*1982) vychází z divadelní a filmové estetiky. Ať už se jedná o živou performance, film, nebo instalaci složenou z objektů, umělkyně rozehrává napínavou a výrazně vizuálně atraktivní podívanou. Béna pracuje s referencemi ke klasické a populární kultuře, nalézá paralely v antickém dramatu stejně jako v soudobé literatuře nebo filmech Davida Lynche. Elegantly využívá těchto kontrastů a zároveň čerpá z vlastních životních zkušeností, které promítá do charakterových rysů jednotlivých postav svých příběhů. Tyto figury, častokrát alter ega samotné umělkyně, vystupují v inscenovaných prostředích, ve kterých se rozpouští rozdíl mezi iluzí a realitou. Kulturní narativy a symbolický význam dávají tak divákovi prostor k vlastní imaginaci a současně uvědomění si významu společenských vztahů.

SVĚT VE SVĚTĚ

Béna rozehrává inscenace, které jsou často podmíněny výstavním prostředím. Vytváří situace s dramatickým nábojem naplněné poezií a divadelní imaginací. Umělkyně komponuje nové světy, ve kterých kombinuje sochy, řemeslně vyrobené objekty s filmem či animací, textem a živým vystoupením. Podmanivá výpravnost se projevila také na její aktuální výstavě v pražské Polansky gallery s názvem *The wolf, the princess and the little soldier*. Od prvního momentu, kdy vstoupí do výstavního prostoru, má divák dojem, že se ocitl v jiném, výrazně ženském světě, kterému však dominuje pohádkový akcent. Je to obraz ženy-matky-umělkyně, která pro svoji dceru v době karantény vytvořila výstavu. V doprovodném textu Béna doslova přiznává, že se ne snažila uniknout situaci, kdy trávila čas s dítětem, ale naopak neočekávanou situaci proměnila ve výpověď každodenní reality. Paradoxně

Pohled do instalace výstavy Les lèvres rouges, Kunstverein Bielefeld, 2020

Julie Béna, Who wants to be my horse?, 2019, film

se však divák nenachází uprostřed pohádkového království s množstvím postav, jako princezna, vlk nebo opilý námořník. Béna konstruuje opět další ‚hru‘ pro dospělé, kde se prostřednictvím záměrného přehánění skutečnosti, a především lidských emocí, které v pohádce mají jasné a definované konotace, ukazuje křehkost našich vlastních životů.

PŘÍZPŮSOBNÍ SE

Ačkoli současný stav nedovoluje výstavu navštívit v klasických časech, je možné si domluvit individuální prohlídku, a to až do konce ledna. Působení Julie Bény v českém výtvarném prostředí se navíc rozšiřuje i po pedagogické stránce, kdy od posledního podzimního semestru působí na Fakultě výtvarných umění v Brně. Její přínos a vliv na mladší generaci je nejen především v oblasti performativního umění, ale také ve zprostředkování institucionální praxe umělkyně mezinárodního renomé. Béna studovala na Villa Arson v Nice a Gerrit Rietveld Academie v Amsterdamu. V poslední době vystavovala v londýnském Kunstraum, Kunstverein Bielefeld nebo Jeu de Paume a Fondation Louis Vuitton v Paříži. Její živá vystoupení byla uvedena mimo jiné v Centre Pompidou. V roce 2018 byla nominována na Prix AWARE pro ženy-umělkyně a v roce 2017 vydala svou první knihu s názvem *It Needed to be Tender and to be Whipped*. ●